

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 5. februara 2018. godine
Br. ref.: RK 1193/18

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI88/17

Podnosilac

Slobodan Gavrić

Ocena ustavnosti
presude Pml. br. 55/2017 Vrhovnog suda
od 3. aprila 2017. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Slobodan Gavrić iz Beograda, Republika Srbija (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Dejan Vasić, advokat iz Mitrovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Pml. br. 55/2017 Vrhovnog suda od 3. aprila 2017. godine, kojom je odbačen, kao neosnovan, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti protiv presude PAKR. br. 591/2016 Apelacionog suda od 15. novembra 2016. godine i presude PKR. br. 392/15 Osnovnog suda od 29. juna 2016. godine.
3. Presuda Pml. br. 55/2017 Vrhovnog suda je uručena podnosiocu zahteva 24. aprila 2017. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su navodno podnosiocu zahteva povređena prava i slobode garantovane stavom 2, člana 5. [Jezici] i stavom 2, člana 24. [Jednakost pred zakonom] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113 (7) Ustava, članu 47. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 2. avgusta 2017. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 4. avgusta 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Almira Rodriguesa za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Arta Rama-Hajrizi i Bekim Sejdiu.
8. Dana 8. avgusta 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio da potpiše punomoćje za svog pravnog zastupnika. Istog datuma, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 4. septembra 2017. godine, podnosilac zahteva je podneo potpisano punomoćje za svog pravnog zastupnika.
10. Dana 10. januara 2018. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 25. decembra 2014. godine, podnosilac zahteva je transportovao eksploziv iz Beograda u Prištinu, navodno radi prodaje trećoj strani. U Prištini ga je zaustavila i pretresla policija, koja je u njegovom automobilu pronašla torbu sa 23 pakovanja eksploziva u ukupnoj težini od 12.219 kilograma.

12. Dana 10. jula 2015. godine, specijalni državni tužilac je (u daljem tekstu: tužilac) podigao optužnicu protiv podnosioca zahteva za krivično delo *'Pripremanje terorističkih dela ili krivičnih dela protiv ustavnog poretka i bezbednosti republike kosovo'*, što je predviđeno članom 144, stav 1. i 3. u vezi sa članom 135, stav 1. tačka 1.9 Krivičnog zakonika Kosova (u daljem tekstu: KZK).
13. Dana 29. juna 2016. godine, Osnovni sud u Prištini je (presuda PKR. br. 591/2016) proglasio podnosioca zahteva krivim za krivična dela za koja je optužen i osudio na kaznu zatvora od 13 godina.
14. Obrazloženje presude Osnovnog suda navodi da je podnosilac zahteva *"izvršio krivično delo za koje je proglašen krivim i krivično odgovornim, izvršeno s namerom, jer je bio svestan svojih postupaka i želeo je da izvrši krivično delo"*.
15. Podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu na presudu Osnovnog suda, na osnovu *"bitne povrede zakonskih odredaba krivičnog postupka; pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i odluke o kazni."* Podnosilac zahteva je posebno tvrdio da Osnovni sud nije dovoljno utvrdio njegovu „nameru“ da izvrši krivično delo, kao sastavni deo krivičnog dela za koje je osuđen.
16. Dana 15. novembra 2016. godine, Apelacioni sud je (presuda PAKR br. 591/2016) delimično usvojio žalbu podnosioca zahteva u vezi sa trajanjem kazne i odbio druge žalbene osnove. Apelacioni sud je smanjio kaznu sa 13 na 11 godina zatvora.
17. Obrazloženje presude Apelacionog suda navodi da *"pobijena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka navedene u žalbi (...) a koje bi uticale na preinačenje presude i prekvalifikaciju krivičnog dela"*.
18. Podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti, na osnovu *"bitnih povreda odredbi krivičnog postupka (čl.384 stav 1 podstav 1.10 vezano članom 232 stav 1 podstav 1.2 ZKPK) i povreda krivičnog zakona"*.
19. Podnosilac zahteva je takođe tvrdio da je Apelacioni sud povredio Krivični zakonik, jer *"je prekršen član 2 stav 3 KZK, s obzirom da je trebao biti primenjen Krivični zakon po srpskoj verziji po kojoj radnja osuđenog ne predstavlja pravnu figuru krivičnog dela, s obzirom da član 144.3 po srpskoj verziji ne predviđa unošenje materije na teritoriju Kosova"*.
20. Dana 3. aprila 2017. godine, Vrhovni sud je (presuda PML. br. 55/2017) odbacio zahtev za zaštitu zakonitosti kao neosnovan.
21. U svojoj presudi, Vrhovni sud je obrazložio da je *"drugostepeni sud u svojoj presudi obrazložio sve relevantne činjenice u ovoj krivičnoj stvari i kada je reč o pravnoj stvari kvalifikaciji krivičnog dela (str. 15 presude), a što je prihvatio i ovaj Sud"*.

Navodi podnosioca

22. Podnosilac zahteva tvrdi da je osuđen za „donošenje eksploziva na Kosovo“ na osnovu albanske jezičke verzije člana 144.3 KZK-a, dok se srpska jezička verzija člana 144.3 ne odnosi na donošenje eksploziva na Kosovo. Podnosilac zahteva tvrdi da se za njega, kao Srbina, treba primeniti samo srpska jezička verzija zakona.
23. Podnosilac zahtev tvrdi da to krši član 5 (1) Ustava, jer su i albanski i srpski jezik službeni jezici u Republici Kosovo.
24. Podnosilac zahteva tvrdi da *“član 5 stav 1 Ustava propisuje da su službeni jezici u Republici Kosovo albanski i srpski jezik. Član 144 stav 3 srpske verzije zakona glasi “Svako lice koje sa teritorije Kosova iznese eksplozive i oružja...” dakle srpska verzija zakona ne predviđa da kao radnja izvršenja može biti uvoz već samo izvoz.”*
25. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da mu je primenom albanske jezičke verzije KZK-a, osporenom odlukom povređeno pravo na jednakost pred zakonom, kao što je garantovano članom 24 (2) Ustava jer *član 24.2 Ustava takođe zabranjuje diskriminaciju po ovom osnovu“*.
26. Podnosilac zahteva traži od Suda *“donošenje preinačujuće odluke u pogledu kvalifikacije krivičnog dela i srazmernog smanjenja kazne”*.

Prihvatljivost zahteva

27. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti propisane u Ustavu, dalje utvrđene u Zakonu i predviđene u Poslovniku.
28. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, član 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:
 1. *Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.*
 - [...]*
 7. *Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”*
29. Sud primećuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, da je zahtev podnet u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona i podnosilac zahteva je iscrpeo sva pravna sredstva.
30. Međutim, Sud se dalje poziva na član 48. Zakona [Tačnost podneska], koji propisuje:

Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.

31. Sud se dalje poziva na pravilo 36 (1) (d) i (2) (b) Poslovnika, koje propisuje:
- (1) *Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:*
(...) (d) *ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.*
- (2) *Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:*
(...) (d) *da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepio svoju tvrdnju.*
32. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da je bio osuđen za delo kao što je definisano u albanskoj jezičkoj verziji KZK-a na, dok u srpskoj jezičkoj verziji KZK-a relevantna odredba ne sadrži poseban element „donošenja eksploziva na Kosovo“. Podnosilac zahteva smatra da se za njega, kao Srbina, treba primeniti samo srpska jezička verzija zakona.
33. U stvari, Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su mu redovni sudovi povredili pravo na jednakost pred zakonom u vezi sa jednakošću službenih jezika, garantovano članovima 5. i 24. (2) Ustava, jer oni „*zabranjuju diskriminaciju po ovom osnovu*“.
34. Međutim, podnosilac zahteva ne predstavlja činjenice i ne potkrepljuje navode na osnovnu diskriminacije; iznete činjenice i navodi mogu se smatrati, u suštini, iz perspektive načela legaliteta kao što je zaštićeno članom 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava i članom 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).
35. U tom smislu, Sud se poziva na član 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava, koji propisuje:
1. *Niko se ne može proglasiti krivim ili kazniti za krivično delo koje, u momentu izvršenja, nije bilo određeno zakonom kao krivično delo, osim za dela, koja su u periodu u kojem su počinjena, na osnovu međunarodnog prava, smatrana genocidom, ratnim zločinima ili zločinima protiv čovečnosti.*
36. Sud se takođe podseća na član 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP, koji propisuje:
1. *Niko se ne može smatrati krivim za krivično delo nastalo činjenjem ili nečinjenjem koje nije predstavljalo krivično delo u vreme izvršenja, prema nacionalnom ili međunarodnom pravu.*
37. Na samom početku, Sud podseća da se u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava „*Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava*“.

38. S tim u vezi, Sud dalje podseća da je Evropski sud za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLjP) utvrdio osnovna načela člana 7. EKLjP, koja se odnose na član 33. Ustava, posebno u slučajevima *S.W. protiv Ujedinjenog kraljevstva*, predstavka br. 20166/92, presuda od 22. novembra 1995. godine, stavovi 34-36; *Streletz, Kessler i Krenz protiv Nemačke*, predstavka br. 34044/96, 35532/97 i 44801/98, presuda od 22. marta 2001. godine, stav 50 i *Korbely protiv Mađarske*, predstavka br. 9174/02, presuda od 19. septembra 2008. godine, stav 69.

Osnovna načela

39. ESLjP je utvrdio da je garancija sadržana u članu 7. EKLjP bitan element vladavine prava i zauzima istaknuto mesto u sistemu zaštite ESLjP. Stoga, njegov predmet i svrha zahtevaju da se član 7 treba tumačiti i primenjivati na način koji omogućava efikasne zaštitne mere protiv proizvoljnog krivičnog gonjenja, osude i kazne. (Vidi: *Korbely protiv Mađarske*, *Ibidem*, § 69).
40. Shodno tome, član 7 nije ograničen na zabranu retrospektivne primene krivičnog zakona na štetu optuženog: on uopšteno govori o načelu da samo zakon može definirati zločin i propisati kaznu (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) i načelu da se krivični zakon ne može u velikoj meri tumačiti na štetu optuženog, na primer po analogiji. Iz ovih načela proizlazi da krivično delo mora jasno biti definisano u zakonu. Ovaj uslov je ispunjen kada pojedinac može znati iz teksta relevantne odredbe - i, ako je potrebno, uz pomoć tumačenja suda i informiranog pravnog saveta - koje radnje i propusti će ga učiniti krivično odgovornim. Sud je tako nagovestio da kada se govori o „zakonu“, član 7 upućuje na (...) koncept koji sadrži pisani, kao i nepisani zakon i podrazumeva kvalitativne zahteve, posebno one koji se odnose na pristupačnost i predvidljivost. (Vidi: *Korbely protiv Mađarske*, *Ibidem*, stav 70).
41. Međutim, ma koliko da je jasno izrađena zakonska odredba u bilo kom pravnom sistemu, uključujući i krivično pravo, postoji neizbežan element sudskog tumačenja. Uvek će biti potrebe za razjašnjavanjem sumnjivih tačaka i prilagođavanjem promenljivim okolnostima (...). Član 7. EKLjP se ne može čitati kao zabrana postepenog razjašnjavanja pravila krivične odgovornosti putem sudskog tumačenja od slučaja do slučaja, pod uslovom da je rezultirajući razvoj u skladu s suštinom krivičnog dela i da se može razumno predvideti (vidi: *Jorgic protiv Nemačke*, br. 74613/01, stavovi 100-101, 12. jul 2007. godine, *Streletz, Kessler i Krenz*, gore citirano, § 50 i *S.W. protiv Ujedinjenog kraljevstva* i *C.R. protiv Ujedinjenog kraljevstva*, presude od 22. novembra 1995. godine, Serija A br. 335-B, str. 41-42, st. 34-36 i Serija A br. 333-C, str. 68-69, st. 32-34). (Vidi: *Korbely protiv Mađarske*, *Ibidem*, § 71).
42. Pored toga, Sud ponavlja da je prvenstveno na nacionalnim vlastima, posebno sudovima, da rešavaju probleme tumačenja domaćeg zakonodavstva. Uloga Suda se ograničava na utvrđivanje da li su efekti takvog tumačenja kompatibilni sa Konvencijom (vidi: *Waite i Kennedy protiv Nemačke* [VV], br. 26083/94, stav 54, ESLjP 1999-I). (Vidi: *Korbely protiv Mađarske*, *Ibidem*, stav 72).

Primena gore navedenih načela na zahtev

43. S tim u vezi, Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da delo donošenja eksploziva na Kosovo nije definisano kao krivično delo u srpskoj jezičkoj verziji KZK-a u trenutku izvršenja dela; donošenje eksploziva na Kosovo, on navodi, je definisano kao krivično delo samo u albanskoj jezičkoj verziji KZK-a.
44. Sud smatra da podnosilac zahteva u suštini tvrdi da zakon koji je primenjen za njega nije bio dovoljno pristupačan i predvidljiv jer srpska jezička verzija nije jasno navela da su dela koja je on izvršio u stvari definisana kao krivično delo.
45. Sud podseća da je podnosilac zahteva podigao tvrdnje pred Osnovnim sudom, Apelacionim sudom i Vrhovnim sudom u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti.
46. Osnovni sud je uzeo u obzir načelo *“nullum crimen sine lege, nulla poena sine culpa”*. On je smatrao da je *“optuženi znao da će svojom radnjom da nanosi zabranjene posledice u inostranstvo, posledica koja je po zakonu predviđena kao krivično delo”*.
47. Apelacioni sud je smatrao da *“je postojao umišljaj da okrivljeni i njegova odlučnost na izvršenje krivičnog dela, dok nije utvrđeno ni jednim dokazom da je bio prinuđen i bio pred pretnjom kako to ističe odbrana, i da prvostepeni sud izneo je dovoljno razloga na koje se bazirao povodom utvrđivanja postojanja krivičnog dela”*.
48. Vrhovni sud je posebno analizirao tvrdnje podnosioca zahteva o tome da je trebalo primeniti zakon na srpskom jeziku, koji bi bio povoljniji za podnosioca zahteva.
49. U stvari, Vrhovni sud je primetio da se *“ovde radi o jednom te istom zakonu u dve jezične verzije, nikako o dva različita zakona kako se u zahtevu navodi”*. Vrhovni sud je smatrao da je *“Činjenica da odredba člana 144.3 KZK propisuje da svako lice koje unese ili iznese na ili van teritorije Republike Kosova oružje, eksploziv, otrov, opremu, municiju ili drugi materijal u nameri da izvrši jedno ili više krivičnih dela (poglavlje XIV), kazniće se zatvorom od 5 do 15 godina, dok u srpskoj jezičnoj verziji u istoj odredbi ne stoji reč 'na' (...ili van teritorije Kosova ...). Dakle, radi se o tehničkoj greški prevoda na srpski jezik, iako je reč o jednoj te istoj odredbi zakona 04/L-082 od 20.04.2012. godine koji je na snazi”*.
50. Štaviše, Vrhovni sud je zaključio da je *“osuđeni oglašen krivim za krivično delo u skladu sa članom 144.3 vezano sa članom 135 stav 1 tačka 1.9 KZK, pa se odredba člana 144.3 mora tumačiti shodno tački 1.9 stava 1 člana 135 KZK, a koja se odnosi na krivična dela predviđena članovima 372-377 (poglavlja XXX) koja obuhvataju uvoz, izvoz, nabavku, transport, proizvodnju oružja, i koji u potpunosti jesu u skladu sa istom odredbom u srpskoj verziji krivičnog zakona”*.
51. Sud primećuje da se obrazloženje Vrhovnog suda zasniva na tri stuba: KZK je jedan i isti zakon na dva jezika; nedostajuća reč „u“ (... sa teritorije Kosova ...) u srpskoj verziji je tehnička greška prevođenja na srpski jezik; a podnosilac

zahteva bio je osuđen za krivično delo definisano članom 144 (3) u vezi sa članom 135. KZK-a, kojim se takođe definišu krivična dela uključujući i uvoz eksploziva na Kosovo.

52. Zapravo, Sud primećuje da je podnosilac zahteva osuđen na osnovu člana 144 (3) u vezi sa članom 135. KZK-a. Kao takav, odnos između ova dva člana jasno stavlja do znanja da je uvoz ili „donošenje eksploziva na Kosovo“ sastavni deo zločina definisanih kao teroristička dela. S tim u vezi, Sud takođe primećuje da se srpska jezička verzija člana 135. KZK-a ne razlikuje od albanske jezičke verzije.
53. U tom smislu, Sud primećuje da član 135. [Definicije za odredbe o terorizmu iz članova 121-145] Krivičnog zakonika (Zakon br. 04/L-082) o krivičnom zakoniku Kosova predviđa:

U svrhe članova 121 – 145 ovog zakonika:

1. Terorizam, teroristički akt ili teroristički napad - znači izvršenje jednog ili više nabrojanih krivičnih dela sa namerom da se ozbiljno zaplaši stanovništvo, da se natera javno telo, vlada ili međunarodna organizacija, da izvrši ili da se uzdrži od činjenja nekog dela, ili da se ozbiljno destabilizuju ili unište najbitnije političke, ustavne, ekonomske ili socijalne strukture Republike Kosovo, druge države ili međunarodne organizacije:

[...]

1.9. neovlašćeno snabdevanje, transport, proizvodnja, razmena ili prodaja oružja, eksploziva ili nuklearnog, biološkog ili hemijskog oružja shodno članovima 176, 369 ili članovima 372 – 377;

54. U ovim okolnostima, Sud ponavlja da je prvenstveno na redovnim sudovima da reše probleme tumačenja zakona; uloga Suda je ograničena na utvrđivanju da li su efekti takvog tumačenja kompatibilni sa Ustavom i EKLjP i, u principu, nije njegov zadatak da zameni domaće nadležne organe. (Vidi: *Korbely protiv Mađarske, Ibidem*, stav 72).
55. Sud podseća da je predmet i svrha člana 7. EKLjP ispunjen kada pojedinac može znati iz teksta relevantnih odredbi - i, ako je potrebno, uz pomoć tumačenja suda i informiranog pravnog saveta - koja će ga dela učiniti krivično odgovornim. (Vidi: *Korbely protiv Mađarske, Ibidem*, stav 70).
56. U stvari, Sud ponavlja da član 7. EKLjP dozvoljava razjašnjavanje pravila krivične odgovornosti putem sudskog tumačenja, pod uslovom da je rezultirajući razvoj u skladu s suštinom dela i da se može razumno predvideti. (Vidi: *Korbely protiv Mađarske, Ibidem*, stav 71).
57. Na taj način, Vrhovni sud je smatrao da je zakon bio dovoljno pristupačan i predvidljiv podnosiocu zahteva pre nego što je počinio dela za koja je osuđen.

58. Na osnovu gore navedenog, Sud smatra da je Vrhovni sud postupao u skladu sa svojom jurisdikcijom, a efekti njegovog pravnog tumačenja su kompatibilni sa Ustavom i EKLJP.
59. Štaviše, Sud smatra da je bilo na podnosiocu zahteva da potkrepi svoju tvrdnju da je bio nepravilno i proizvoljno osuđen za izvršenje dela koje nije bilo definisano kao krivično delo u srpskoj jezičkoj verziji KZK-a.
60. Stoga, Sud zaključuje da dokazi koje je podneo podnosilac zahteva ni na jedan način ne opravdavaju tvrdnju da je bio osuđen za izvršenje dela koja nisu definisane kao krivična dela u zakonu, kršeći njegovo pravo garantovano članom 33. Ustava u vezi sa članom 7 (1) EKLJP.
61. Dakle, Sud utvrđuje da je tvrdnja očigledno neosnovana na ustavnim osnovama, jer podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje na ustavnim osnovama, niti je pokazao da su odluke redovnih sudova na bilo koji način bile nepravilne ili proizvoljne.
62. Sud podseća da je podnosilac zahteva tvrdio da mu je osporenom odlukom povređeno pravo na jednakost pred zakonom, kao što je garantovano članom 24 (2) Ustava.
63. Sud, kao što je gore obrazloženo, ne obavezuje pravna kvalifikacija koju je dao podnosilac zahteva te da je ocenio činjenice i navode podnosioca u svetlu člana 33. Ustava i člana 7. (1) EKLJP-a.
64. Stoga, Sud smatra da se ne pojavljuje neko dodatno i posebno pitanje iz člana 24. Ustava.
65. Kao rezime, zahtev nije ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene članom 113 (1 i 7) Ustava, propisane članom 48. Zakona i predviđene pravilom 36 (1) (d) i (2) (d) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113. (1. i 7.) Ustava, članom 48. Zakona, pravilima 36 (1) (d) i (2) (d) i 56. (2) Poslovnika, na sednici održanoj 10. januara 2018. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI OVU odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

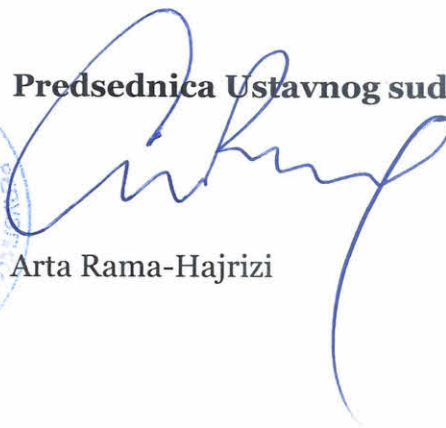
Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi